

[Enggaard]

afkorte proceduren for de opgaver, som er i gang. Vi bør have færre formaliteter. Vi bør afskaffe unødvendige remissbehandlinger, og vi bør koncentrere kræfterne omkring de væsentlige spørgsmål.

Vi bør fortsat sigte på, at nordisk samvirke dækker alle fem lande. Men der kan naturligvis være tilfælde, hvor praktiske problemer hindrer, at et enkelt land er helt parat til at gå i gang. Her bør der efter min opfattelse træffes beslutning og ikke afventes det sidste praktiske problems løsning i det sidste land, forudsat at man senere slutter sig til også for gennemførelsens vedkommende. Men det må være klart, at dette indebærer som perspektiv en fremskyndelse af det femsidede samvirke, som vi fortsat må lægge vægt på.

Vi må efter venstres mening også lægge vægt på, at såvel Norge som Sverige har understreget den åbne karakter af det bilaterale samarbejde. Det er også det, som vi fra dansk side derfor må presse på med for at udnytte, så de to-sidede organer ikke får selvstændigt liv og udvikler sig som vækster, der er isoleret fra den nordiske verden i øvrigt.

Jeg kan godt se vanskelighederne, for selv om der fra de to landes side har været ytre principiel enighed om, at dette samarbejde er åbent for de andre lande, er der jo praktiske problemer, når det er ting, hvor man har lagt nogle penge på bordet og de to lande er de eneste, der har betalt. Derfor tror jeg, det kan vise sig i den praktiske verden at være nok så besværligt, om end viljen er til stede, for de andre nordiske lande at komme ind i sådanne aftaler, hvor der ligger kontanter på bordet, som det er blevet nævnt fra ministerens side, med en overvægt fra den svenske indbetaling i forhold til den norske.

Jeg tror imidlertid, at det, at de to lande ligesom er kørt i gang selv med nogle konkrete opgaver, som i forvejen i store træk er dækket ind af hensigter for nordisk samarbejde, måske også må tages som et memento til os alle om, at man dér kan have følt, at takten i samarbejdet inden for det nordiske ministerråd i Oslo er for langsom, at man ligesom er blevet træt af at vente på resultaterne og har besluttet sig for at køre selv. Dette er egentlig det perspektiv, som jeg her til slut ville fremmane, nemlig at det er et memento til os alle om, at det nordiske samarbejde ikke kan tage hvilken som helst lang tid til grundige forberedelser og diskussio-

ner; der kommer et tidspunkt, hvor måske nogle mister tålmodigheden og beslutter sig for at køre på en snævrere basis.

Vi ser ikke spøgelse i anledning af denne sag, men vi tager det som en god lejlighed til at drøfte nogle principper og nogle perspektiver i forbindelse med det nordiske samarbejde, som venstre lægger megen vægt på.

Stetter (KF);

Den konservative folketingsgruppe er viltalt optaget af ethvert konstruktivt forsøg på at fjerne alle hindringer for import og eksport mellem de nordiske lande. Den norsk-svenske aftale er et positivt led i arbejdet på at fjerne de mange tekniske, valutariske og subsidiemæssige stop, som i dag vanskeliggør samhandelen mellem de to lande.

Den konservative folketingsgruppe fortolker aftalen som et udtryk for, at det politiske styre i de to lande nu har erkendt, at staten for fremtiden bør spille en mere tilbagetrukket rolle i erhvervspolitikken. Danmark har som bekendt fulgt en forholdsvis mere liberal kurs i vor industripolitik. Vi foretrækker endvidere at fortolke aftalen som begyndelsen til en udvikling, som skal slutte med at omfatte alle de nordiske lande.

Forespørgslen drejer sig imidlertid om en rammeaftale, som efterhånden skal udfyldes og udbygges af de to landes myndigheder, organisationer og virksomheder, og hverken det norske storting eller den svenske rigsdag har endnu haft aftalen til debat. Vi kan derfor kun håbe, at vor vurdering vil vise sig at være korrekt, og at vi undgår risikoen for, at denne tosidige aftale splitter eller på mindste måde lægger gift for samarbejdet i Norden.

Aftalens konkrete omfang er temmelig begrænset: Sverige skal sælge elkraft til Norge, men energikvantiteten er fastsat til højst 2 tera wattimer pr. år. Ifølge Danske Elværkers Forenings statistiske publikation »Dansk Elforsyning 1979« leverede Norge i året 1979 2,25 terawattimer til Danmark, og Sverige eksporterede 1,8 terawattimer til os.

Med andre ord importerede de danske offentlige elværker lige så megen elkraft fra de to lande, Norge og Sverige, som Sverige forpligter sig til at levere til Norge, vel at mærke uden at de danske elværker har en overenskomst om forkøbsret. Vi håber, at eludvekslingen med vore nabolande kan fortsætte uafhængigt af den gensidige norsk-